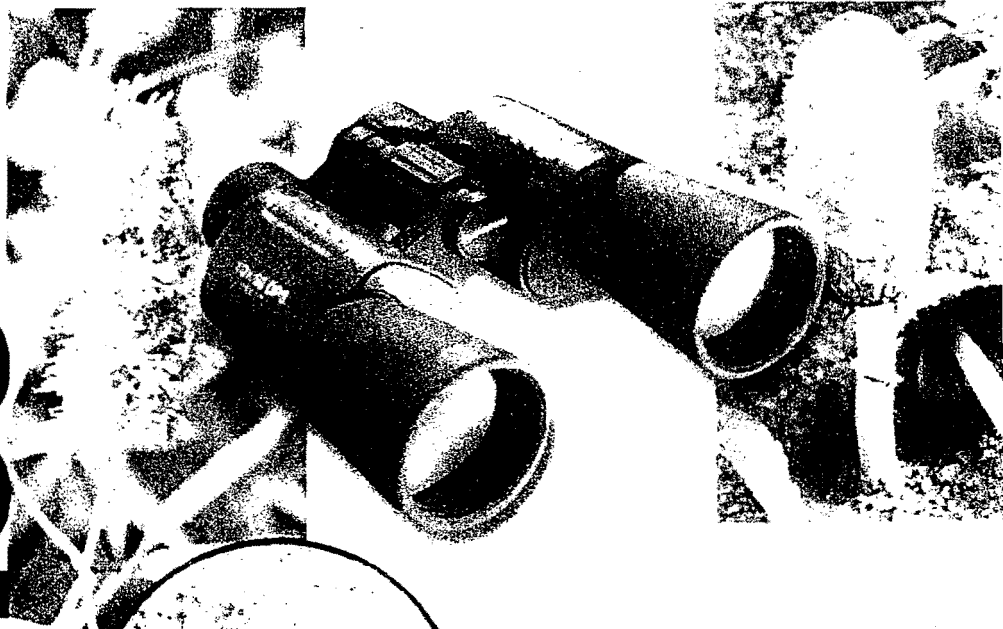

4es jornades naturalistes del Maresme

tardor de 1998

POINCIES

Ponència

Distribució dels rèptils al Parc Natural del Montnegre-Corredor

Autors

**J.M. Roig
Albert Montori
M.A. Carretero
G.A. Llorente
Xavier Santos**

Departament de Biologia Animal (Vertebrats).
Facultat de Biologia. Universitat de Barcelona.
Av. Diagonal 645. 08028 Barcelona.
e-mail: llorente@porthos.bio.ub.es

INTRODUCCIÓ

El Parc Natural del Montnegre i el Corredor es troba situat als massís del mateix nom i forma part de la Serralada Litoral Catalana. La vegetació està constituïda principalment per boscos mediterranis de pinedes, alzinars i suredes. Dins d'aquest ecosistema forestal també trobem algunes extensions de conreu, més freqüents en el Corredor, mentre que el Montnegre presenta algunes zones molt humides amb vegetació arbòria constituïda per rouredes, castanyers, verns i, algunes petites àrees amb faigs i bedolls a les zones de major altitud. De la mateixa manera, aquesta zona també presenta algunes petites àrees de climatologia centreuropea encara que la major part del Parc es troba dins del domini mediterrani.

Totes aquestes característiques són susceptibles de determinar una particular distribució dels vertebrats amb menys capacitat de dispersió i concretament dels rèptils. A més, la serralada del Montnegre i el Corredor ha estat poc estudiada des del punt de vista de la fauna reptiliana i tan sols es coneixen algunes dades antigues de Vives Balmanya (1982) i d'altres publicacions més recents (Campeny, en premsa; Ballesteros & Degollada, en premsa).

Aquest estudi pretén determinar la distribució, així com valorar l'estatus i els principals hàbitats ocupats per les espècies de rèptils presents al Parc.

METODOLOGIA

Per a la realització d'aquest estudi, es va prospectar el Parc Montnegre i Corredor i zones properes (Figura 1). Es varen realitzar un total de 15 campanyes des de l'abril fins l'octubre de 1998 en dies climatològicament favorables cercant visualment rèptils tant actius com inactius, a més de mudes i d'altres restes. Les citacions obtingudes van ser representades utilitzant cartografia UTM 1 x 1 kms, enregistrant també l'hàbitat on va ser localitzat cada exemplar. Cal a dir que les prospeccions més intensives varen realitzar-se a les zones de Parc on mancava més informació. Les dades de camp van ser complimentades amb citacions que provenien de diverses fonts bibliogràfiques i amb dades d'atropellaments enregistrades per la guarderia del Parc.

Per determinar el grau de presència (estatus) de les diverses espècies en el Parc, es va utilitzar en aquest cas l'UTM 2 x 2 kms per poder donar valors més representatius de la seva abundància. De les 72 quadrícules que formen el Parc, i tenint en compte el nombre de quadrícules ocupades per a cada

espècie, es va calcular el percentatge de presència d'aquestes al Parc. A partir d'aquest percentatge es va valorar el seu estatus segons el criteri descrit a Llorente *et al.* (1995), establint cinc categories: rar (0-10%), escàs (10-25%), freqüent (25-50%), abundant (50-75%) i molt abundant (75-100%). Per aquesta anàlisi només es van comptabilitzar les citacions concretes (representades com punts en els mapes) i no les inconcretes (representades com a àrees en la cartografia).

Finalment, es va valorar el nombre d'espècies diferents trobades a cada quadrícula per tal d'observar si es detectava algun patró de riquesa específica en quant a diversitat de rèptils.

RESULTATS I DISCUSIÓ

Al Parc de Montnegre i Corredor i rodalies s'han detectat un total de 19 espècies de rèptils (Taula 1) que representen un 55.88% del total d'espècies trobades a Catalunya (segons Llorente *et al.*, 1995). D'aquestes espècies, un 15.79% correspon al grup dels quelonis, un 42.10% correspon als saures i un 42.10% correspon als ofidis.

Descripció per espècies

Testudo hermani: Present en un total de 12 quadrícules (Figura 2), només es present al Parc en un 6.94% de la seva superfície i, per tant, cal considerar-la com una espècie rara. Els individus trobats en llibertat es poden considerar com a introduïts o escapats de captivitat i la majoria d'observacions corresponen a zones properes a poblacions urbanes com Arenys de Mar, Arenys de Munt, Caldetes, Argentona, Sant Iscle de Vallalta o Sant Cebrià de Vallalta.

Mauremys leprosa: Es localitza a 11 quadrícules i a una àrea indeterminada corresponent a la riera de Sant Pol (Figura 3). Dins del Parc es present al 5.55% de les quadrícules i, per tant, cal considerar-la com una espècie rara. Les seves poblacions naturals es localitzen principalment al riu Tordera. Ha estat introduïda a diversos punts com l'estany de Can Torrent, o l'embassament dels Crous (Fuirosos) (Ballesteros & Degollada, en premsa).

Trachemys scripta: Aquesta tortuga exòtica només ha estat localitzada a una quadrícula (embassament de Can Riera de Vilardell (A. Bombí *com. pers*) (Figura 4), ocupant el 1.38% del Parc. Tot i ser el rèptil al·lòcton més introduït a Catalunya (Llorente *et al.* 1995), en aquesta zona cal considerar-lo com a rar. Aquest fet es positiu, ja que està demostrat que

aquesta espècie s'ha aclimatat perfectament als nostres ecosistemes, arribant, fins i tot, a reproduir-se en llibertat (De Roa & Roig, 1998). Això podria representar una possible competència amb altres espècies (no necessàriament de rèptils) dels mateixos ecosistemes ocupats i podrien causar-los efectes negatius.

Tarentola mauritanica: El dragó comú es troba a 63 quadrícules (Figura 5), mentre que en el Parc està present en un 33.33%. Cal considerar aquesta espècie com a freqüent, trobant-se distribuïda tant a zones del interior com a la franja litoral. El dragó comú, està lligat especialment a zones de pedregam i és un dels rèptils més freqüents a les àrees urbanitzades.

Hemidactylus turcicus: És el dragó menys abundant i una de les espècies més rares (present a 5 quadrícules, Figura 6 i 1.38% de presència al Parc). Les seves poblacions a la zona queden restringides a la franja costanera, faltant a l'interior. Sempre lligat a zones humanitzades, ha estat citat a Mataró, Argentona, Arenys de Mar i Arenys de Munt.

Psammodromus algirus: Aquest saure és un dels rèptils més abundants i àmpliament distribuïts per la zona. Està present en 83 quadrícules (Figura 7), i dins del Parc es troba amb un 51.38% de freqüència i, per tant, cal considerar-lo com a abundant. El sargantaner gros es el saure més ubicu pel que fa a l'hàbitat, ja que es pot trobar en diversos hàbitats (Taula 2). Aquest fet, junt amb la baixa altitud d'aquestes serres litorals fan que existeixin zones molt favorables per a la presència d'aquesta espècie. Només és absent a les zones més obagues.

Psammodromus hispanicus: El sargantaner petit és un rèptil rar en aquesta zona. S'ha trobat en un total de 13 quadrícules (Figura 8), ocupant només un 4.16% de la superfície del Parc. Principalment localitzat a zones costaneres, només ha estat citada a l'interior al massís del Montnegre (dada molt imprecisa) i a una quadrícula propera a Fogars de Tordera. És especialment present a zones obertes amb poca cobertura arbustiva, ja que quant més densa és la vegetació arbustiva, menys abundants acostumen a ser les seves poblacions.

Lacerta lepida: Es tracte d'una espècie molt àmpliament distribuïda per tot el territori considerat. Es troba des del nivell del mar fins a zones més de l'interior. Es distribueix per bona part dels hàbitats existents per la zona (taula 1), sempre que hi hagi matolls o altres refugis per amagar-se i bones zones d'insolació. No ha estat localitzat a les zones més humides. Es troba en un total de 41 quadrícules (Fi-

gura 9). Al Parc està present en el 29.16% de les quadrícules, sent una espècie freqüent.

Podarcis muralis: Aquesta espècie s'ha localitzat a molt pocs punts de l'àrea estudiada (2 quadrícules) (Figura 10). És una espècie rara dins del Parc (1.38% de freqüència). Tenint en compte les preferències climàtiques centroeuropees d'aquest rèptil, no deixa de ser força sorprenent la seva presència en aquesta zona litoral. No obstant això, la seva distribució puntual està restringida a algunes zones d'elevada humitat dels aiguamolls de la Tordera, on les poblacions estan molt localitzades (Campeny, 1987).

Podarcis hispanica: Es tracta de l'espècie de rèptil més abundant del Parc. És present a 112 quadrícules (Figura 11), trobant-se en el 61.11% de la superfície del Parc. Aquesta sargantana sens dubte ha estat molt afavorida en la seva expansió per la construcció de pistes forestals dins del Parc. Això ha permès que hagi pogut ocupar bona part dels talussos artificials construïts a peu de pista amb suficients fissures per amagar-se. D'altre banda, aquesta espècie es força abundant també a zones humanitzades. Amb una menor freqüència, també pot trobar-se a d'altres hàbitats (Taula 2).

Anguis fragilis: El vidriol està present en un total de 38 quadrícules (Figura 12). Es troba distribuït pel 33.33% del Parc. Per tant, cal considerar a aquest rèptil com a freqüent. Aquesta espècie tot i ser d'origen eurosiberià, es troba freqüentment a zones mediterrànies sempre i quan les condicions d'humitat siguin elevades. Al Parc també ocupa les zones més humides.

Malpolon monspessulanus: Aquest ofidi es el més abundant de la zona. És present en un total de 60 quadrícules (Figura 13). Aquesta serp ocupa una gran varietat d'hàbitats (Taula 2). Es troba molt fàcilment atropellada en pistes o carreteres que travessen el Parc. De fet, ha estat el rèptil del qual s'han trobat més citacions per atropellaments en la elaboració d'aquest estudi. Es troba distribuïda tant a la franja litoral com a l'interior. En el Parc ha de considerar-se com una espècie freqüent, ja que és present en el 40.27% de les quadrícules.

Elaphe scalaris: També força abundant (localitzada a 47 quadrícules) (Figura 14), la serp blanca presenta una distribució bastant àmplia. De la mateixa manera, ocupa diversos hàbitats però sembla ser més freqüent a les zones forestals que la serp verda. Dins del Parc, es troba present en el 33.33% de les quadrícules, per la qual cosa es considera com a freqüent.

Elaphe longissima: Aquesta espècie centreeuropea, és escassa dins de l'àrea d'estudi. Es troba només a 9 quadrícules (Figura 15), ocupant el 11.11% de superfície del Parc. Es distribueix bàsicament per l'interior a les zones més forestals i humides. Es tracta d'una de les espècies més desconegudes ja que és difícil d'observar a causa de la seva baixa densitat i als hàbitats forestals que ocupa.

Natrix maura: La serp d'aigua té una distribució àmplia encara que discontinua en aquesta zona. Es troba a un total de 22 quadrícules (Figura 16), mentre que en el Parc ocupa només el 20.83% de la seva superfície. Això sembla lògic si pensem que es tracta d'una espècie molt lligada als punts d'aigua i per això aquesta discontinuïtat en la seva distribució es deu en part en aquest factor.

Natrix natrix: Espècie escassa, ja que es troba en 24 quadrícules (Figura 17) i només es localitza en el 19.44% del Parc. Presenta una distribució similar a la de la serp d'aigua. El fet que s'hagin trobat un nombre similar de citacions de les dues serps del gènere *Natrix* no deixa de ser remarcable, ja que la serp d'aigua acostuma a ser molt més abundant que la serp de collaret a Catalunya (Llorente, *et al.*, 1995). Això pot ser degut a que la serp de collaret s'allunya més dels punts d'aigua que la seva congènere i, per tant, és més fàcilment atropellada i es tenen més cites que provenen d'animals morts.

Coronella girondica: La serp llisa meridional també cal considerar-la com a escassa ja que només és present en 24 quadrícules (Figura 18). Dins del Parc es troba present només en un 13% de quadrícules. La seva distribució es bastant àmplia i abasta des de la franja litoral fins a l'interior. Aquesta espècie ocupa diversos hàbitats de caire mediterrani (Taula 2) i les discontinuïtats que presenta la seva distribució siguin degudes "probablement" a manca de dades. Una citació de *Coronella austriaca* (serp llisa septentrional) del Museu de Zoologia de Barcelona, que estava situada entre Tordera i Blanes, ha estat desestimada en el present estudi i s'ha tingut en compte com una possible confusió amb la seva congènere la serp llisa meridional, la qual si ha estat trobada en aquesta zona.

Vipera aspis: L'escurçó pirinenc, encara que escàs, sembla ser una espècie que es troba en franca expansió al Parc. Inicialment localitzat a las cotes més altes de la zona, durant els darrers anys s'han anat incrementant el nombre de citacions fins i tot per sota dels 100 m d'altitud (Campeny i Riera, 1991). En aquesta zona presenta les poblacions més meridionals de l'àrea de distribució de l'espècie (Ballesteros & Degollada, en premsa). Es localitza en un

total de 16 quadrícules (Figura 19) i al Parc es troba present en el 18.05% de quadrícules.

Vipera latasti: Al contrari que el seu congènere, l'escurçó ibèric, com a la resta de Catalunya, es troba en franca regressió (Parellada, 1995). Només localitzat en una quadrícula i a dues àrees imprecises (Figura 20), possiblement aquesta espècie estigui a punt d'extingir-se al Parc, ja que en la actualitat ocupa només el 1.38% de la seva superfície i en els darrers anys no ha tornat a ser detectada. El seu estatus és de rar.

Riquesa de rèptils

Observant el nombre d'espècies de rèptils per quadrícula 1 x 1 km (riquesa específica, figura 21), hom pot dir que, malgrat l'esforç de prospecció, el nombre de quadrícules amb citacions per a cada espècie encara és insuficient per perfilar un patró específic d'abundància d'espècies. En espera que es tinguin més observacions, de moment sembla més aviat que es detecten més espècies a les zones més habitades o més visitades, la qual cosa es conseqüència d'un biaix de la prospecció cap aquestes àrees.

Si més no, comparant ambdues serres, *a priori*, l'àrea del Montnegre hauria de presentar un menor nombre d'espècies diferents per quadrícula que la del Corredor, per ser una zona molt més forestal i humida i, per tant, menys favorable per a moltes espècies. Això, però, no es detecta, probablement perquè el Montnegre pot presentar una major abundància d'espècies de caire no mediterrani que el Corredor, la qual cosa compensaria la menor proporció d'espècies més termòfiles.

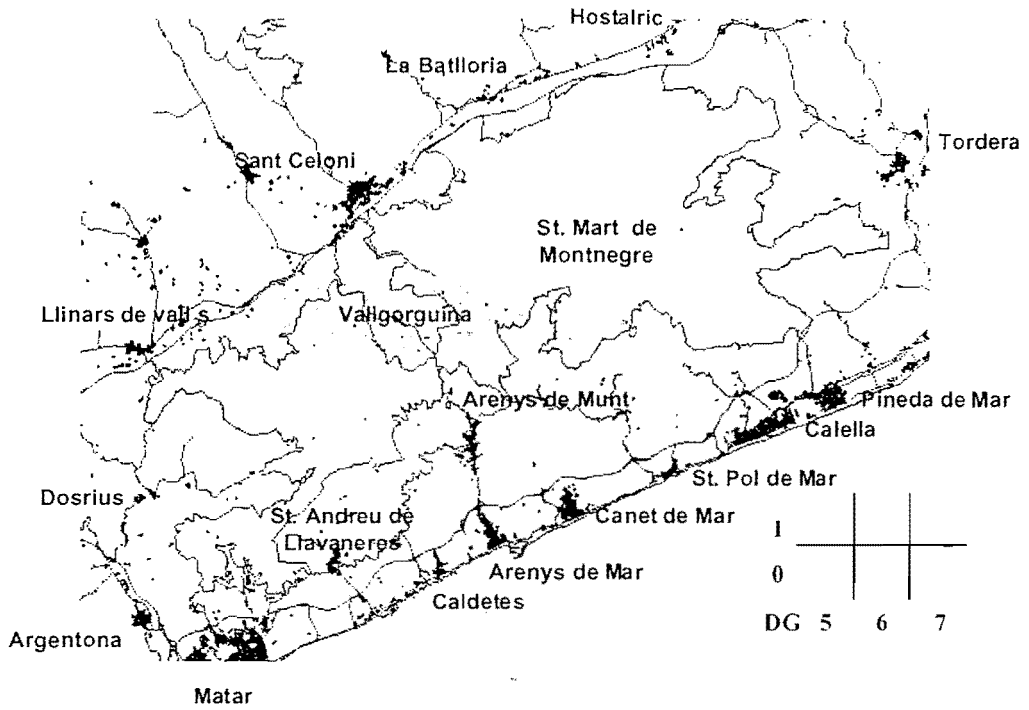
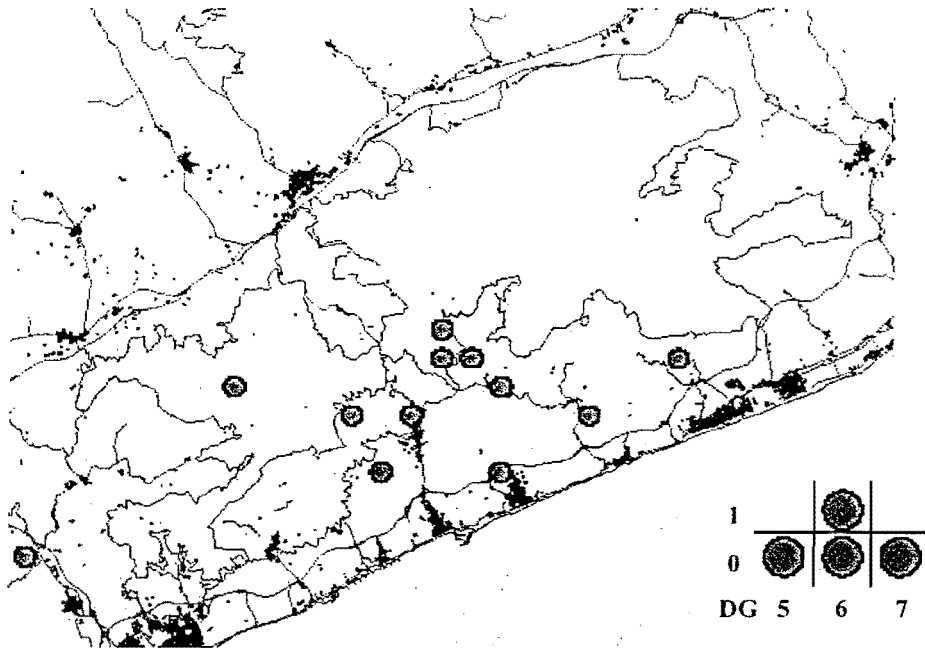
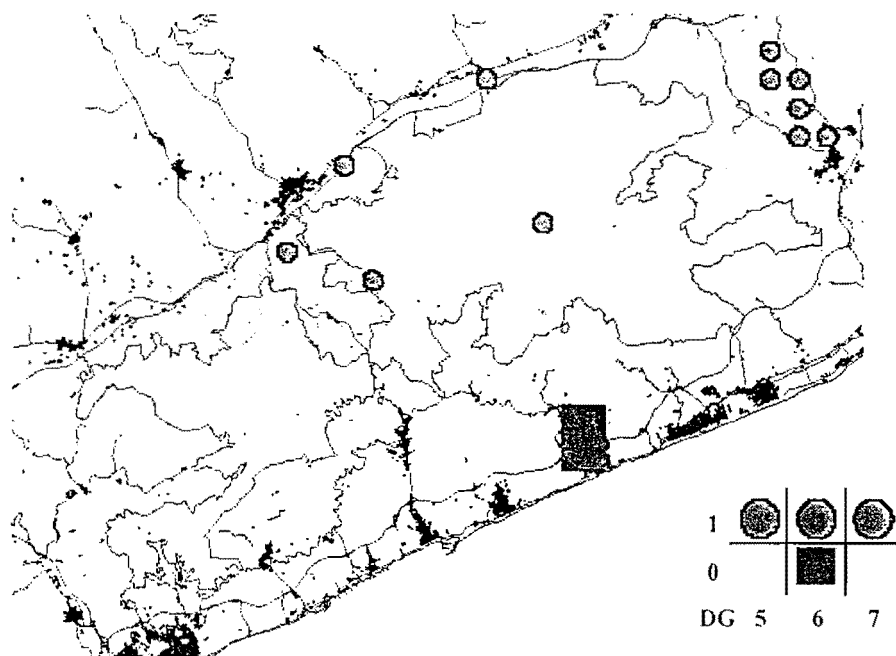

Figura 1. El Parc del Montnegre i el Corredor i zones adjacents prospectades.

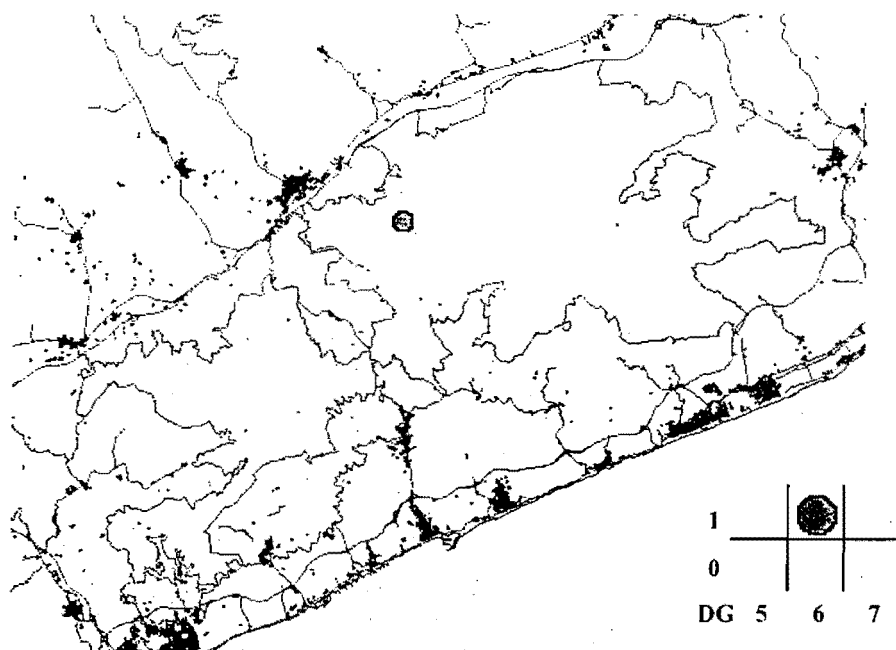
Testudo hermanni

Figura 2. Distribució de la tortuga mediterrània al Montnegre i el Corredor.

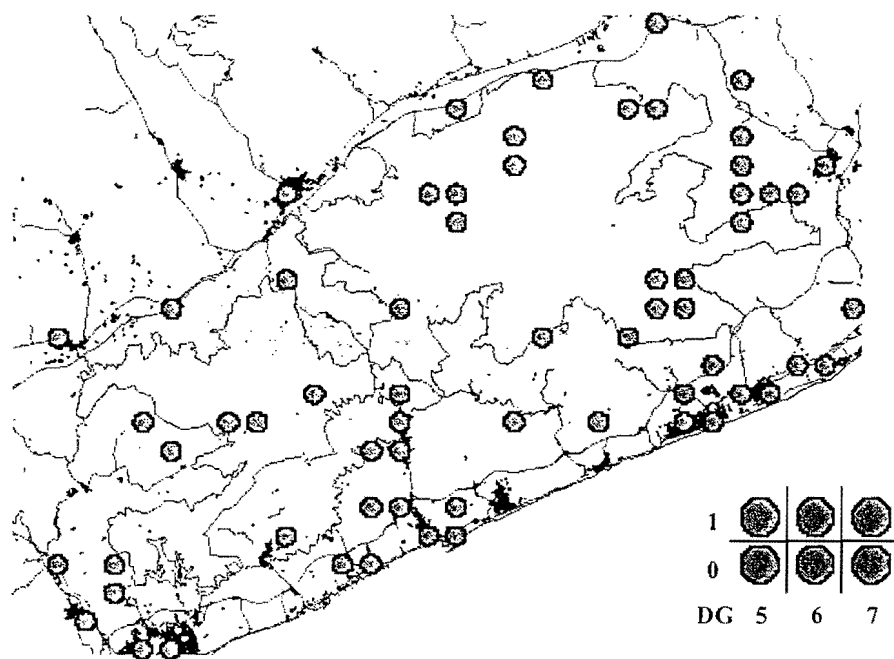
Mauremys leprosa

Figura 3. Distribució de la tortuga de rierol al Montnegre i el Corredor.

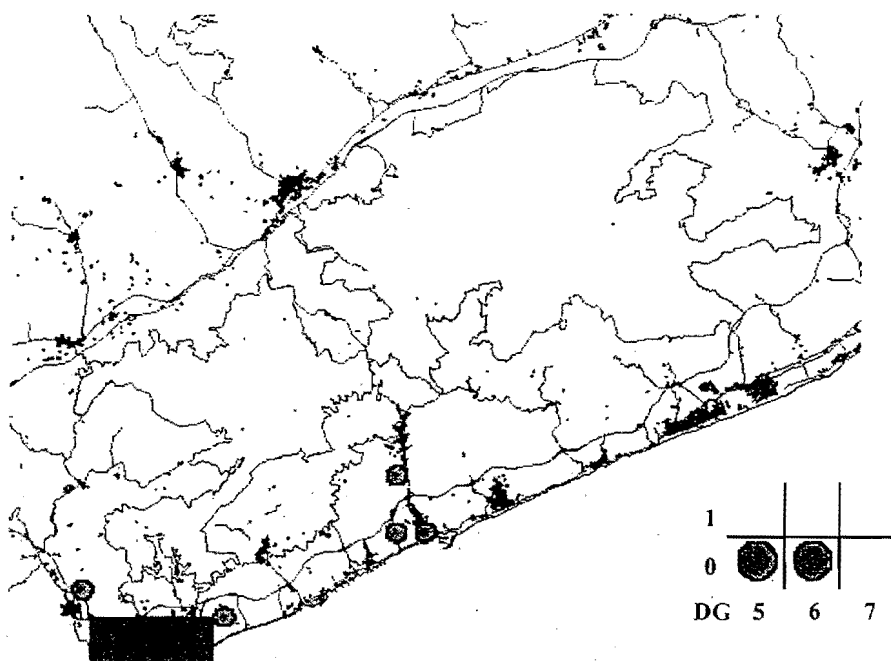
Trachemys scripta

Figura 4. Distribució de la tortuga de florida al Montnegre i el Corredor.

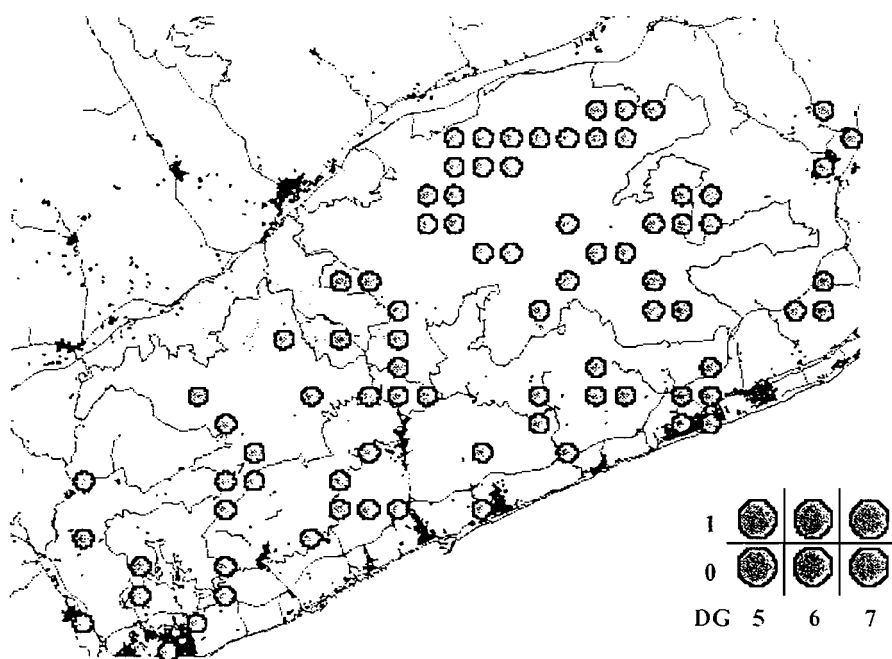
Tarentola mauritanica

Figura 5. Distribució del dragó comú al Montnegre i el Corredor.

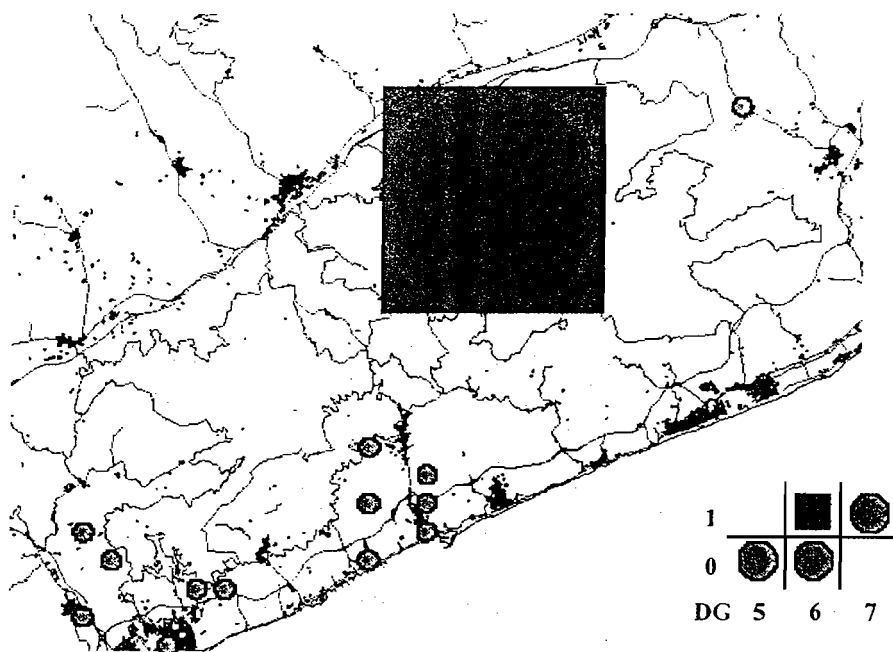
Hemidactylus turcicus

Figura 6. Distribució del dragó rosat al Montnegre i el Corredor.

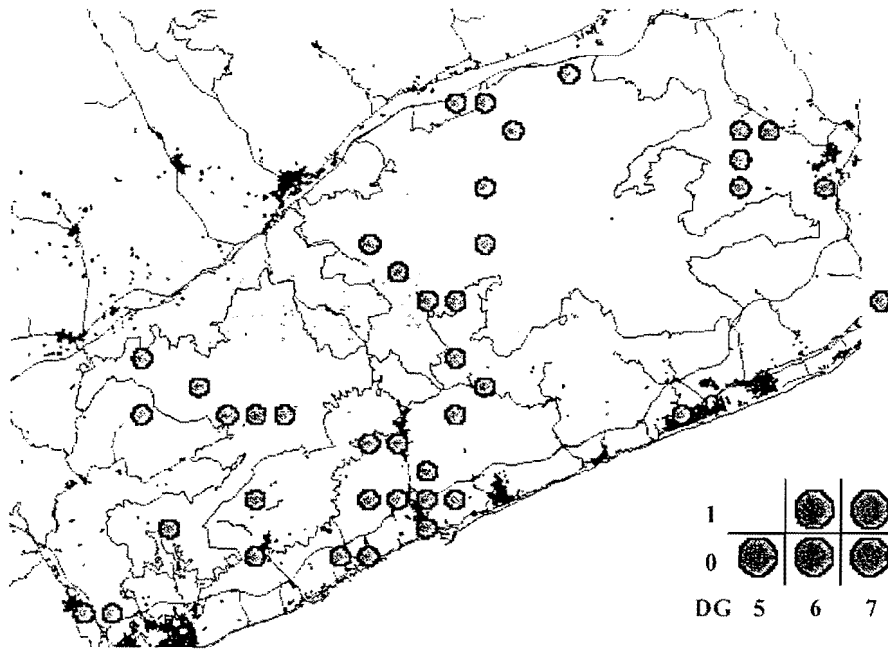
Psammodromus algirus

Figura 7. Distribució del sargantaner gros al Montnegre i el Corredor.

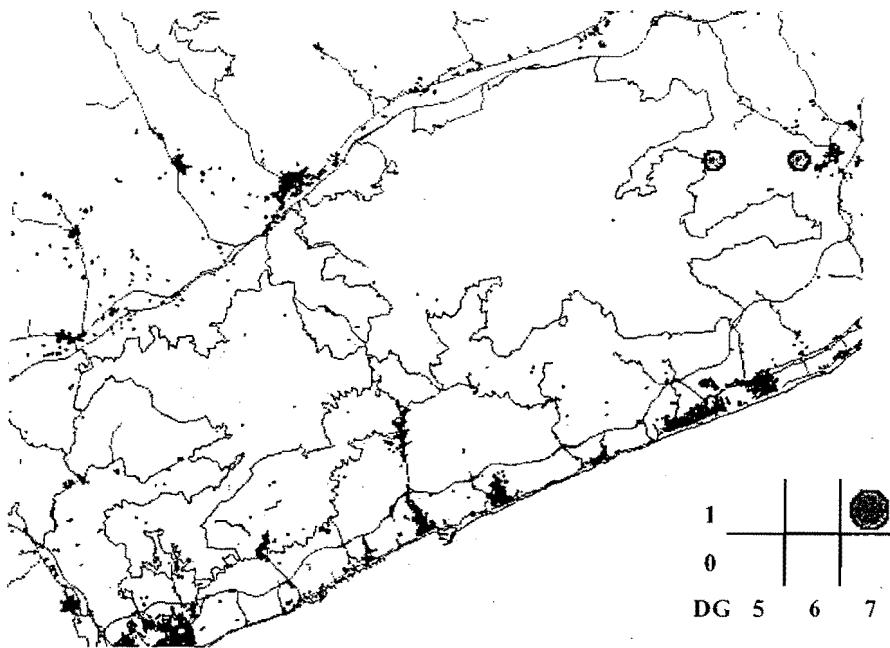
Psammodromus hispanicus

Figura 8. Distribució del sargantaner petit al Montnegre i el Corredor.

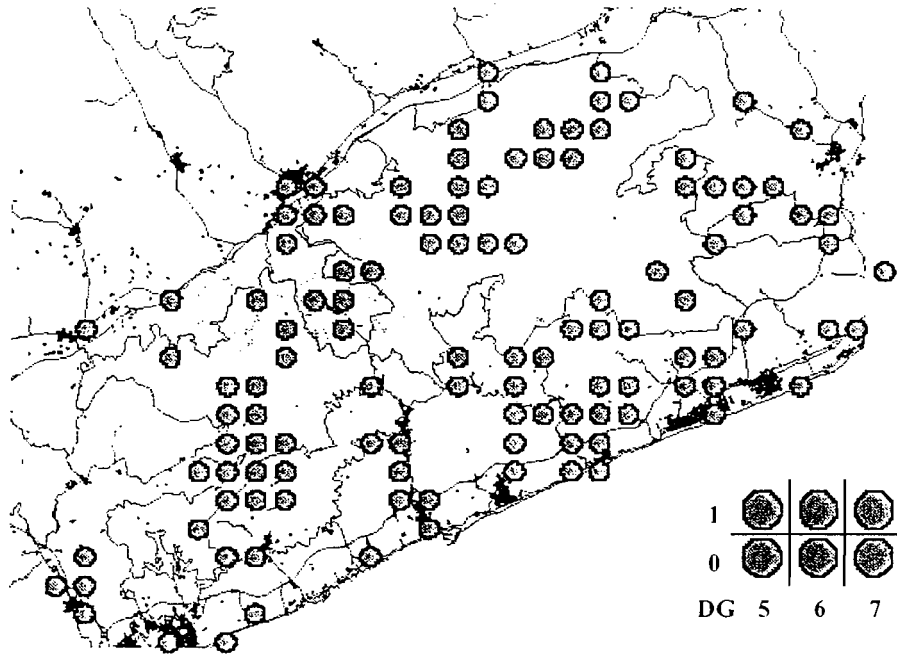
Lacerta lepida

Figura 9. Distribució del llangardaix ocellat al Montnegre i el Corredor.

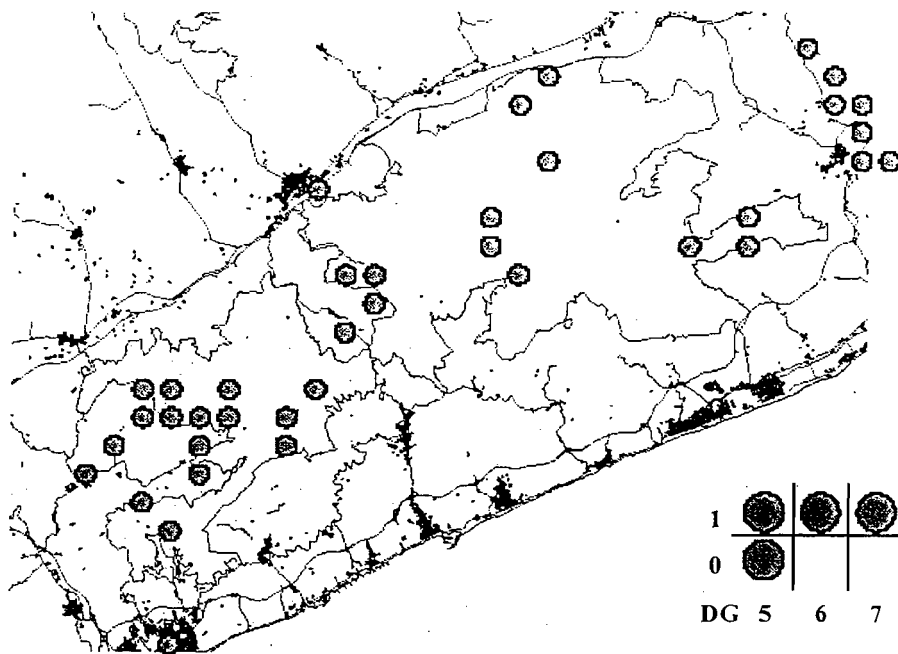
Podarcis muralis

Figura 10. Distribució de la sargantana roquera al Montnegre i el Corredor.

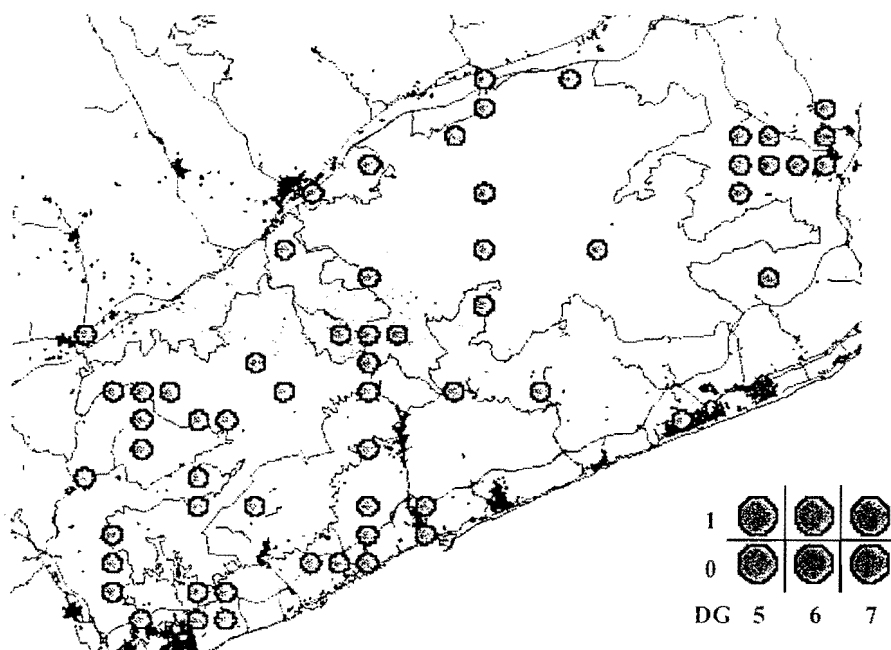
Podarcis hispanica

Figura 11. Distribució de la sargantana ibèrica al Montnegre i el Corredor.

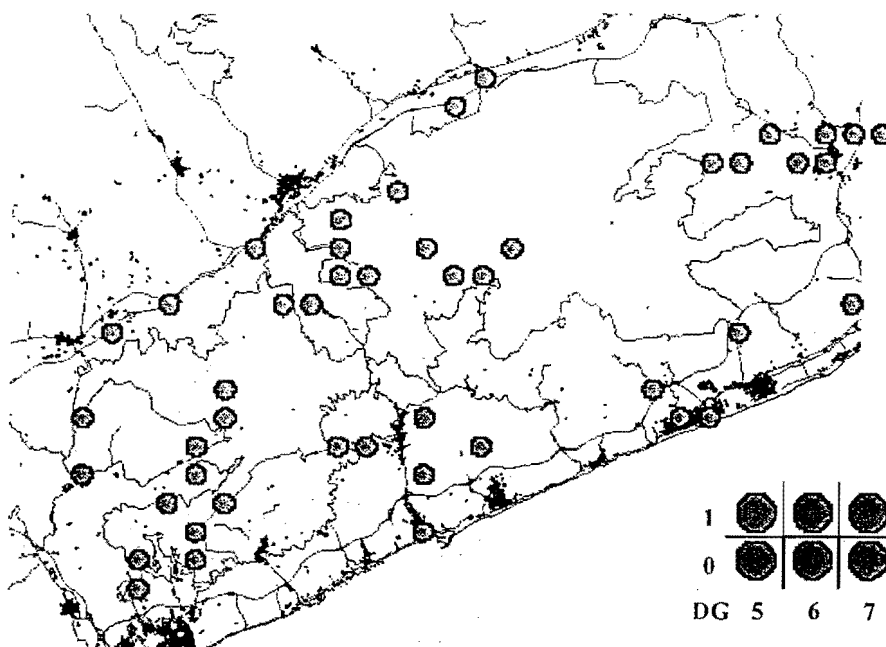
Anguis fragilis

Figura 12. Distribució del vidriol al Montnegre i el Corredor.

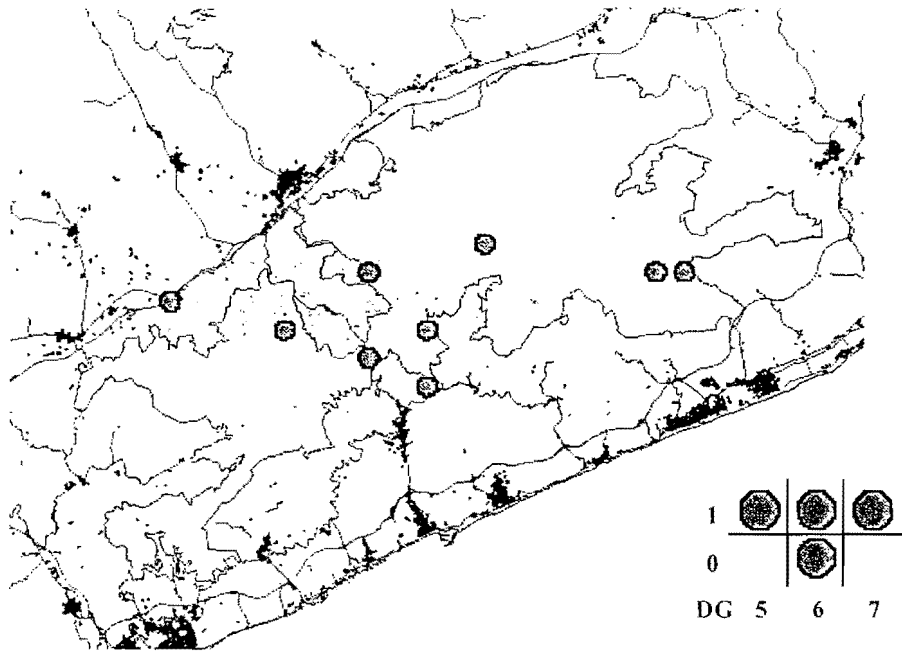
Malpolon monspessulanus

Figura 13. Distribució de la serp verda al Montnegre i el Corredor.

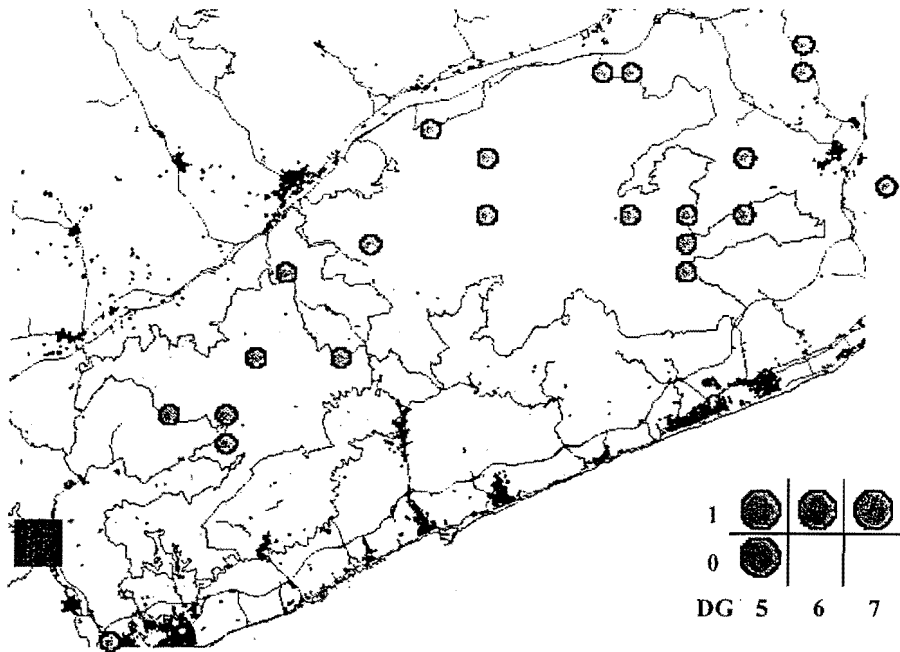
Elaphe scalaris

Figura 14. Distribució de la serp blanca al Montnegre i el Corredor.

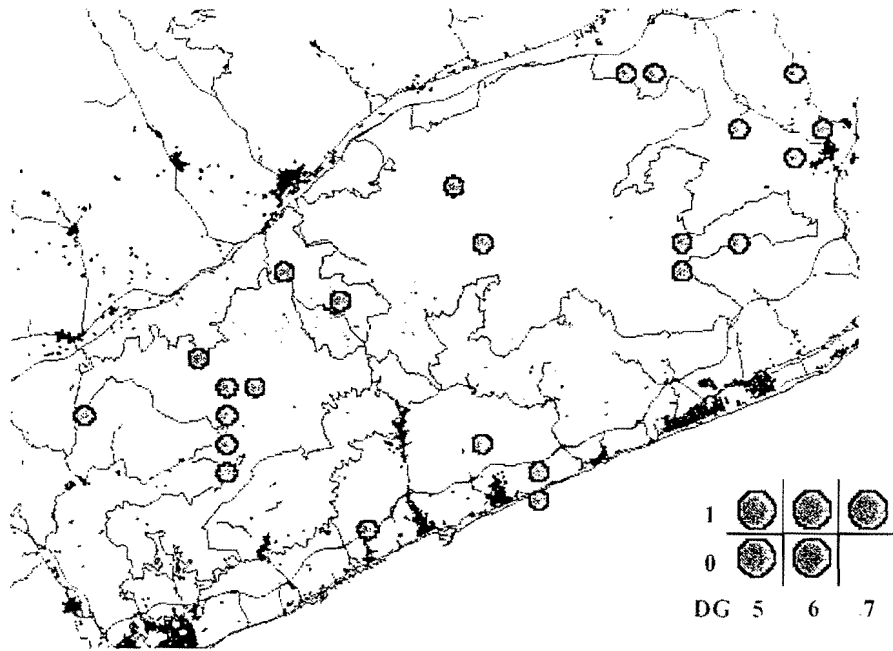
Elaphe longissima

Figura 15. Distribució de la serp d'esculapi al Montnegre i el Corredor.

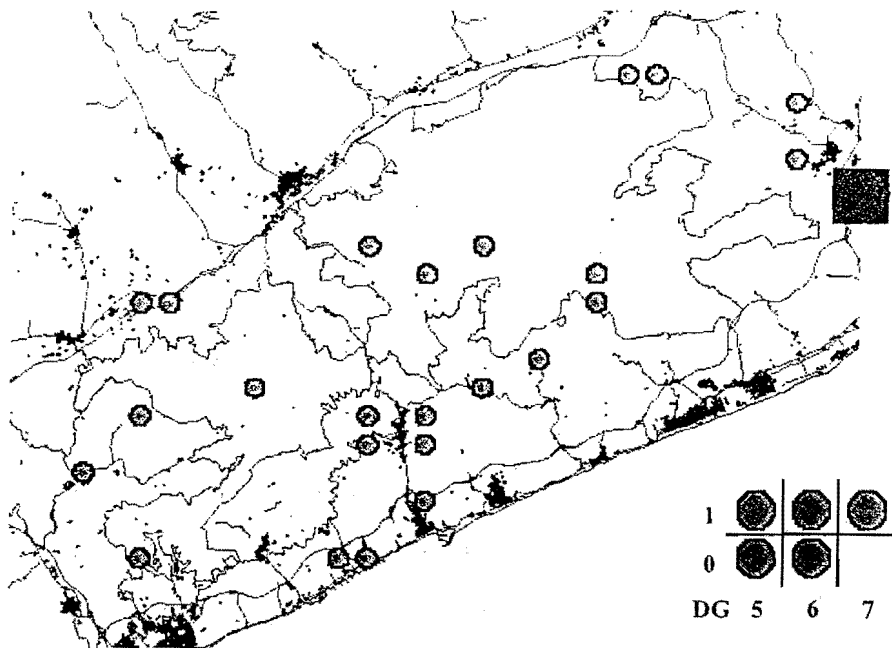
Natrix maura

Figura 16. Distribució de la serp d'aigua al Montnegre i el Corredor.

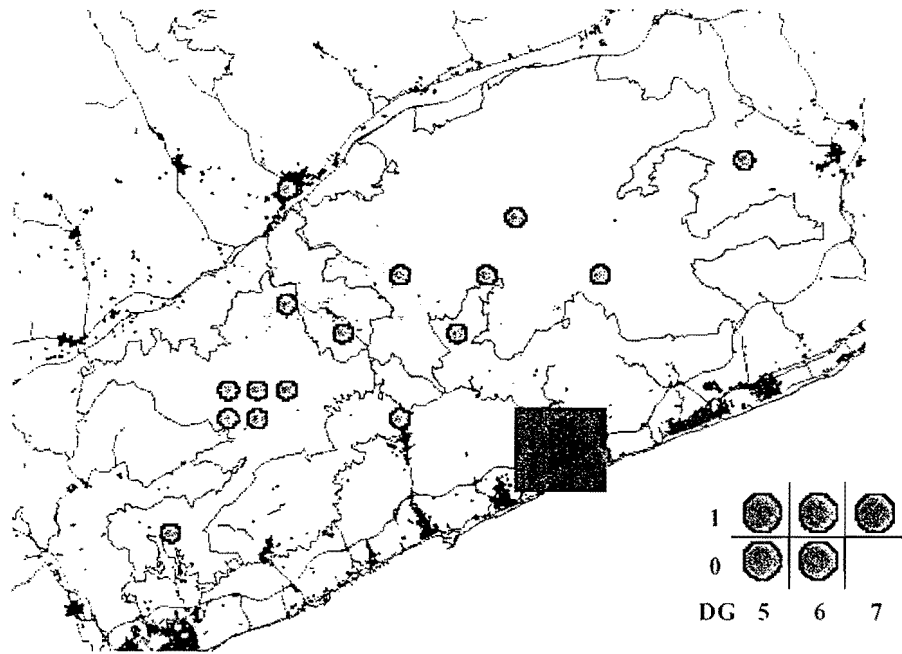
Natrix natrix

Figura 17. Distribució de la serp de collaret al Montnegre i el Corredor.

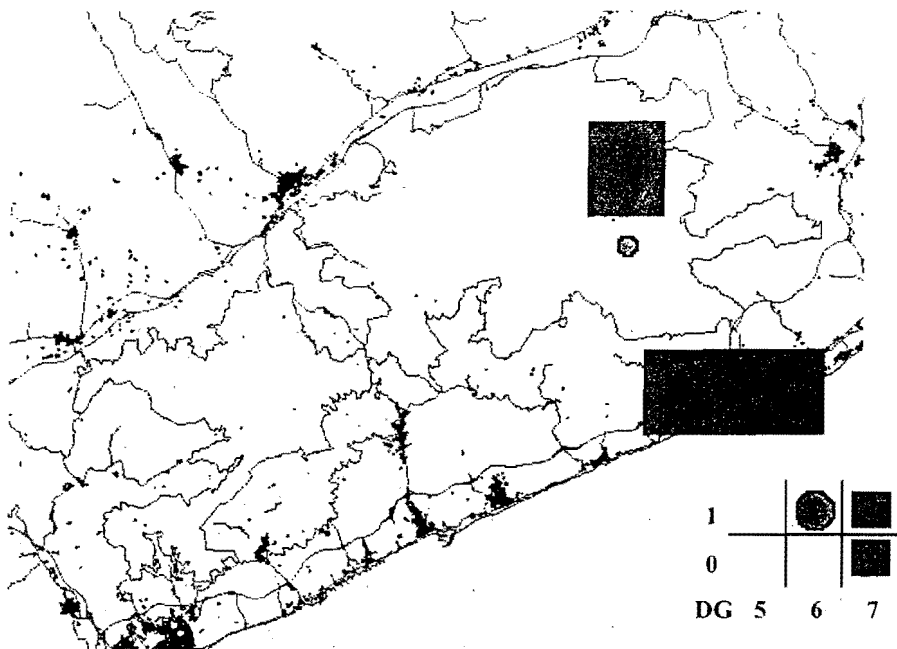
Coronella girondica

Figura 18. Distribució de la serp llisa meridional al Montnegre i el Corredor.

Vipera aspis

Figura 19. Distribució de l'escurçó pirinenc al Montnegre i el Corredor.

Vipera latasti

Figura 20. Distribució de l'escurçó ibèric al Montnegre i el Corredor.

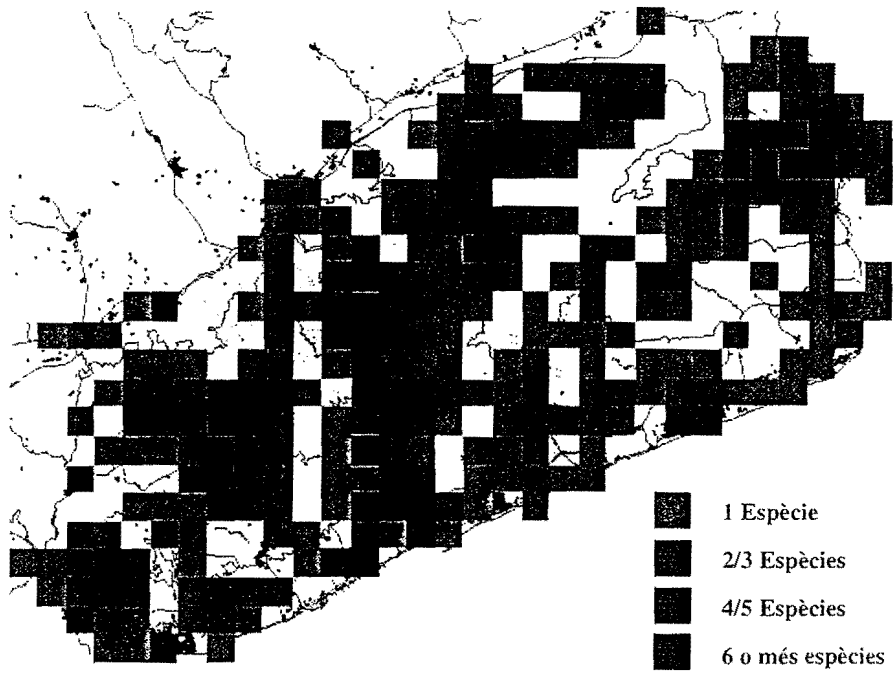

Figura 21. Diversitat de rèptils a la zona estudiada.

CONCLUSIONS

1. El Parc de Montnegre i Corredor presenta una important riquesa de rèptils (19 espècies) a causa principalment de l'existència de dues vessants climàtics bastant diferents. Mentre que el Corredor i la vessant litoral del Montnegre presenta una climatologia mediterrània, la zona vallesana del Montnegre i algunes zones de Tordera són molt humides amb una climatologia més atlàntica. Això fa que es puguin trobar espècies tant de caire mediterrani com d'altres més aviat centreuropees o, fins i tot, eurosiberianes (Taula 1).

2. D'altra banda, el fet de que el Parc estigui format principalment per masses forestals fa que molts rèptils de caire termòfil siguin menys abundants que en altres zones de Catalunya. De fet, s'ha observat que els hàbitats del Montnegre i Corredor que són més ocupats per les diferents espècies de rèptils acostumen a ser els més oberts o esclarissats (Taula 2). La serp blanca, la serp verda i el sargantaner gros son les espècies més ubiqües pel que fa a l'hàbitat.

3. La construcció de pistes per dins del Parc ha afavorit a espècies oportunistes com la sargantana ibèrica o el dragó comú. Aquestes espècies, particularment la primera, han ocupat bona part dels talussos de pedra construïts als marges de les pistes. Això els hi ha permès poder disposar de més àrees de rocam i, com a conseqüència, afavorir la seva expansió dins del Parc.

4. L'escurçó pirinenc és, amb tota seguretat, l'espècie més interessant del Parc. Aquest ofidi presenta aquí les poblacions més meridionals a la península Ibèrica. Tanmateix, sembla haver experimentat una notable expansió i increment en la seves poblacions durant els últims anys. Al contrari, s'ha observat que l'escurçó Ibèric és el rèptil més amenaçat de la zona. Les seves citacions són molt inexactes i antigues, i això fa pensar que, si durant les properes prospeccions no es detecten nous individus, podria donar-se per extingit al Parc.

5. Quant a la riquesa específica del Parc, encara que el nombre total d'espècies sembla establert, caldria afegir més esforç de prospecció per determinar un patró definitiu d'abundància d'espècies a l'escala de l'anàlisi. Malgrat tot, al capítol anterior se suggereixen algunes possibles tendències que haurien de comprovar-se en afegir noves dades.

AGRAIMENTS

Ens agradaria agrair a Jonathan Mangas, Fanny Vilardebó, Marc López, Dani Salas, Xavi Montori i Tomàs Marqués haver col·laborat en les sortides de camp. També voldríem agrair l'aportació de citacions a Carme Rosell, Roser Campeny, Montse Salvà i, especialment, a Antoni Bombí i a tota la guarderia del Parc. Aquest estudi va ser finançat pel Parc del Montnegre i el Corredor (Diputació de Barcelona).

BIBLIOGRAFIA

BALLESTEROS, T. & DEGOLLADA, A. (en premsa): Herpetofauna de les serres del Montnegre i el Corredor. *Actes III Jornades Naturalistes del Maresme*.

CAMPENY, R. (1987). Amfibis i rèptils dels aiguamolls de Tordera. *L'Atzavara* (5): 31-38.

CAMPENY, R. (en premsa). Rèptils de la vessant oriental del Montnegre i el Corredor: distribució i biòtops ocupats. *II Trobada d'Estudiosos del Montnegre i el Corredor*.

CAMPENY, R. & RIERA, J.M. (1991). Sobre la proliferació de l'escurçó (*Vipera aspis*) al sollell del Montnegre i el Corredor. *II Trobada d'Estudiosos del Montnegre i el Corredor*. Pòster.

CARRETERO, M.A.; LLORENTE, G.A.; MONTORI, A.; SANTOS, X. & FRANCESCH, J. (en premsa). Observed vs. Potential distributions: application to the herpetofauna of a region of the Mediterranean basin. In: **LEGAKIS, A. (ed.)** *Contribution to the zoogeography and ecology of the Eastern Mediterranean region*. Vol. 1.

DE ROA, E. & ROIG, J.M. (1998). Primera cita de puesta en un hàbitat natural de la tortuga de Florida (*Trachemys scripta elegans*). *Bol. Asoc. Herpetol. Esp.* 9: 48-50.

LLORENTE, G.A.; MONTORI, A.; SANTOS, X. & CARRETERO, M.A. (1995). Atlas dels amfibis i rèptils de Catalunya i Andorra. pp.16. Ed. El Brau. Girona.

PARELLADA, X. (1995). Status of *Vipera aspis* and *Vipera latasti* (Viperidae, Reptilia) in Catalonia. Pp. 328-334. In: *Scientia Herpetologica*. Asociación Herpetológica Española. Barcelona.

VIVES I BALMANYA, M.V. (1982). Contribución al conocimiento de la fauna herpetológica del NE de la península Ibérica. Tesis Doctoral. Universidad de Barcelona.

Nom científic	Nom comú	Categoria biogeogràfica
<i>Testudo hermanni</i>	Tortuga mediterrània	Circummediterrània
<i>Mauremys leprosa</i>	Tortuga de rierol	Iberomagrebina
<i>Trachemys scripta</i>	Tortuga de florida	Introducció recent
<i>Tarentola mauritanica</i>	Dragó comú	Iberomagrebina
<i>Hemidactylus turcicus</i>	Dragó rosat	Introducció antiga
<i>Psammmodromus algirus</i>	Sargantaner gros	Iberomagrebina
<i>Psammmodromus hispanicus</i>	Sargantaner petit	Iberomediterrània
<i>Lacerta lepida</i>	Llangardaix ocel-lat	Iberomediterrània
<i>Podarcis muralis</i>	Sargantana roquera	Mesoeuropea
<i>Podarcis hispanica</i>	Sargantana ibèrica	Iberomagrebina
<i>Anguis fragilis</i>	Vidriol	Eurosiberiana
<i>Malpolon monspessulanus</i>	Serp verda	Circummediterrània
<i>Elaphe scalaris</i>	Serp blanca	Iberomediterrània
<i>Elaphe longissima</i>	Serp d'Esculapi	Mesoeuropea
<i>Natrix maura</i>	Serp d'aigua	Europea occidental
<i>Natrix natrix</i>	Serp de collaret	Eurosiberiana
<i>Coronella girondica</i>	Serp llisa meridional	Iberomagrebina
<i>Vipera aspis</i>	Escurço pirinenc	Europea occidental
<i>Vipera latasti</i>	Escurço ibèric	Iberomagrebina

Taula 1. Espècies presents a l'àrea d'estudi i categoria biogeogràfica a la que pertanyen (segons Carretero et al., en premsa).

Espècie/hàbitat	Bt	Be	Bim	Zoh	Cc	Zh	Pa	Zeh	Rs	Pit
<i>Testudo hermanni</i>	-	?	-	-	-	?	-	-	-	-
<i>Mauremys leprosa</i>	-	-	-	-	-	-	r	-	-	-
<i>Trachemys scripta</i>	-	-	-	-	-	-	r	-	-	-
<i>Tarentola mauritanica</i>	-	-	-	-	r	r	-	-	-	r
<i>Hemidactylus turcicus</i>	-	-	-	-	-	r	-	-	-	-
<i>Psammmodromus algirus</i>	-	r	r	r	r	r	-	r	r	-
<i>Psammmodromus hispanicus</i>	-	-	r	r	-	-	-	-	-	-
<i>Lacerta lepida</i>	-	r	r	-	r	r	-	-	r	-
<i>Podarcis muralis</i>	-	-	-	-	-	-	-	r	-	-
<i>Podarcis hispanica</i>	-	-	r	-	r	r	-	-	-	r
<i>Anguis fragilis</i>	r	r	-	-	r	-	-	r	r	-
<i>Malpolon monspessulanus</i>	-	r	r	r	r	r	-	-	r	r
<i>Elaphe scalaris</i>	r	r	r	r	r	r	-	-	r	r
<i>Elaphe longissima</i>	r	r	-	-	-	-	-	-	-	-
<i>Natrix maura</i>	-	-	-	-	-	r	r	r	-	-
<i>Natrix natrix</i>	r	-	-	-	r	-	r	r	r	-
<i>Coronella girondica</i>	-	r	r	-	-	r	-	-	-	r
<i>Vipera aspis</i>	-	r	-	-	-	-	-	-	-	r
<i>Vipera latasti</i>	-	-	?	-	-	-	-	-	-	?

Taula 2. Hàbitats on es poden trobar les espècies de rèptils a la zona estudiada. **Bt**: Boscos tancats. **Be**: Boscos esclarissats. **Bim**: Brolles i matolls. **Zoh**: Zones obertes herbàcies. **Cc**: Camps de conreu. **Zh**: Zones humanitzades. **Pa**: Punts d'aigua (rius, rieres, embassaments, bases o similars). **Zeh**: Zones d'elevada humitat (aiguamolls, zones obagues o similars). **Rs**: Rieres seques. **Pit**: Pedregams i talussos. r: Presència confirmada. ?: Presència no confirmada.